

קונטרס

קְדֻשַׁת שׁוֹבְבֵי"ם

יְגִלָּה מַעֲלֵת יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, שְׂבָהֵם יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל הַחַטָּאִים,
וּבִפְרָטִיּוֹת פָּגַם הַבְּרִית - הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁהוּא עוֹן חָמוֹר מְאֹד.

אֲשֶׁר כָּתַב הַרְבֵּ הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, חֲסִידָא וּפְרִישָׁא, עֲמוּד הָאֲמוּנָה,
מְנוֹרָה הַטְּהוֹרָה, הַמְּגִלָּה וְהַמְּפָרֵסס אֲמַתַּת מִצִּיאוֹתָיו יִתְבָּרַךְ לְכָל
הָעוֹלָם בְּלוֹ.

כְּבוֹד קְדֻשַׁת הַרְבֵּ הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא"ש זצ"ל

בְּנֵי וּמִסֵּד עַל-פִּי דְבָרֵי רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגָּנוּז וְהַצִּפּוֹן, בּוֹצִיגָא קְדִישָׁא
עַלְגָּא, אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמוּדוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֹד לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נֶתַן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

חֻבַּא לְדַפּוּס ע"י חֲסִידֵי מְרַסְלֵב עִיר"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכַח"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קוֹנְטֵר

קִדְשַׁת שׁוֹכְבֵי"ם

.א.

יְמֵי שׁוֹכְבֵי"ם הֵם יְמֵי תְשׁוּבָה

בְּנֵי הַיְקָרִים! אַרְבָּעִים יָמִים אֵלּוּ שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְיֵאָרָא, ב'א, ב'שְׁלַח, וְיִתְרוֹ, מ'שְׁפָטִים, נִקְרָאִים "יְמֵי שׁוֹכְבֵי"ם", וְאוֹמֵר הָאָר"י ו"ל, שְׁנֵה מְרָמֹז בַּפְּסוּק (יְרֵמְיָה ג, כב): "שׁוּבוּ בְּנִים שׁוֹכְבֵי"ם". בְּיָמִים אֵלּוּ "קִדְשַׁת שׁוֹכְבֵי"ם", יְכוּלִים לְתַקֵּן כָּל מַה שְּׂאָדָם פָּגַם כָּל הַשָּׁנָה; כִּי בָהֶם קוֹרָאִים פְּרָשִׁיּוֹת הַשְּׁבוּעַ הַמְדַבְּרוֹת מֵעֲנִין יְרִידַת עַם יִשְׂרָאֵל לְמִצְרַיִם, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵין תְּנָא דְבֵי אֱלִיהוּ רַבָּה ז'): אֵין לָךְ אַמְהָ מְזוּהָמַת כַּמְצָרִים, שְׁהִיוּ מְלֵאֵי כְּשָׁפִים וְזָמָה, וְעַם יִשְׂרָאֵל הִצְרָכוּ לַעֲבֹר אֶת הַגְּלוּת הַמְּרָה הַזֶּה, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נִיקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה יג, סִימָן ד'): כָּל

המלכות נקראו על שם מצרים, על שם שהיו מצרים לישראל. נמצא, שכל הגלות שעם ישראל סובלים סבל גדול, נקראת על שם גלות מצרים — מצרים, המחין הם ים-החכמה, המח של האדם יכול להגיע למדרגה הכי עליונה, אדם יכול במחשבתו לעלות מעלה מעלה. ולכן לא בחנם, שהקפיד רבנו ז"ל מאד מאד על קדשת המחשבה, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן מט): מהו יצר טוב ומהו יצר הרע? יצר טוב — מחשבות קדושות, שאדם חושב מטוב, מיצר את הטוב, רואה את הטוב אצלו ואצל אחרים, ומסתפל בעין טובה על העולם, זה נקרא "יצר טוב", שחי עם טוב, וחושב תמיד שיהיה לו טוב וכו'. ומהו יצר הרע? שמיצר את הרע, ומסתפל וחושב רק ברע, שהוא לא יציל, ושלומיאל, ומפנו לא יצא מאומה, ושובר את עצמו ואת אחרים, פי מסתפל על הרע שלהם תמיד, וחושב רק רע כל היום, ואין אצלו משג של טוב, זה נקרא "יצר רע", ולו החיים חשוכים ומרים. וממה זה נובע? כשאדם חוטא, רחמנא לישזבן, ובפרט בפגם הברית, שפוגם את מחו בהרהורים רעים, זה מביאו לידי טמאה זו של החטא המגנה — הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, ועל-ידי-זה

הוא רואה חשכה, וחשף לו ולא אור. לא-כן
 כשאדם זוכה וחוזר בתשובה שלמה, מתחיל להאיר
 לו המצח, ומסתכל על הטוב שיש בכל אדם. ולכן
 ימים אלו "קדשת שובבי"ם", שקוראים בהם
 פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, בְּא, בְּשִׁלַח, וְיִתְרוֹ,
 מִשְׁפָּטִים, שְׁמֹסֶפֶר בְּהֵם אֵיךְ עִם יִשְׂרָאֵל יָרְדוּ
 לְמִצְרַיִם, וְסָבְלוּ סָבֵל גָּדוֹל מִפְּרַעַה מִלֶּךְ מִצְרַיִם,
 וְיִמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּחֶמֶר וּבִלְבָנִים, וּבְכָל עֲבוֹדָה
 בְּשָׂדֵה", עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְנָתַן לְקַלְפוֹת וְלַסְטָרָא
 אַחֲרָא עֲשׂוֹר מְכוּוֹת, וְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַד
 שֶׁזְּכִינוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, אֲזַי בְּאֵלוֹ
 אֲרַבְעִים יוֹם יְכוֹלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ. וְלִכֵּן
 עָלִינוּ לְהַתְעוֹרֵר דִּיקָא בְּיָמֵים הַקְּדוּשִׁים הַלְלוּ,
 וְלַעֲסֹק בְּתַקוּנָנוּ. תְּכַמְיֵנו הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (אֵיכָּה
 רַבָּה פְּתִיחַתָּא לה): נִמְשְׁלָה הַתְּפִלָּה כְּמִקְוָה, וְנִמְשְׁלָה
 תְּשׁוּבָה כְּיָם, מַה מִּקְוָה זֶה — פְּעָמִים פְּתוּחָה
 וּפְעָמִים נְעוּלָה, כִּי שְׁעָרֵי תְּפִלָּה — פְּעָמִים נְעוּלִים,
 פְּעָמִים פְּתוּחִים, אָבֵל הַיָּם הַזֶּה לְעוֹלָם פְּתוּחִים, כִּי
 שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה — לְעוֹלָם פְּתוּחִים. בְּנִדְאֵי תְּפִלָּה זֶהוּ
 דְּבַר גָּדוֹל מְאֹד, שְׂאָדָם יְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא,
 וְיִסְפֹּר לְפָנָיו כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, אֲשֶׁר אֵין עוֹד דְּבַר
 חָשׁוּב יוֹתֵר בְּתְּשׁוּבָה כְּמוֹ הַיְּהוּדִי דְּבָרִים, וּכְמֵאמָרָם

ו"ל (תורת פהגים בקתתי כו): "והתודו על עוונם",
 שמיך שהם מתודים, מיך אני חוזר ומרחם עליהם;
 וכך אומר הרמב"ם (פרק א', מהלכות תשובה, הלכה א'),
 שכל המרבה בודוים, הרי זה משבח. כי עקר
 התשובה זה ודוי דברים, שאדם מדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא, ומספר לפניו כל מה שעובר עליו —
 ברוחניות ובגשמיות, אין עוד דבר גדול יותר מזה.
 אבל לא כל אדם מסגל להגיע למדרגה זו, שיוכל
 לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כי קדם שאדם חוזר
 בתשובה, נכנס בכפירות ואפיקורסות, שנדמה לו
 כאלו איננו שיה מאומה, וכאלו אין צריכים אותו,
 ולא שומעים לו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות,
 אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם, מכניס בפירה
 לאדם; וזה מה שאומר הנביא (ישעיה נט, ב): "כי אם
 עונתיכם מבדלים בינכם לבין אלקיכם"; כשאדם
 חוטא, בר מינן, הוא עושה הפרש בינו לבינו
 יתברך, ונדמה לו שתפלותיו אינן מתקבלות. ולכן
 אמרו חכמינו הקדושים (עין איכה רבה, פרשה ג', סימן
 טו): נמשלה התפלה כמקנה — פעם פתוחה, פעם
 לאו. כשאדם טהור, אזי מבין אשר מלא כל הארץ
 כבודו, ולא שיה שאין שומעים אותו, כי כל דבור
 שיהודי מדבר אליו יתברך — נשמע ונתקבל

למעלה. ולכן אסור להיות בטלן, אלא להרבות בשכיחה בינו לבין קונו; אבל לא כל אחד זוכה להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, וכמאמרם ז"ל (סוטה ג): בתחלה קדם שחטאו ישראל, היתה השכינה עם כל אחד ואחד, כיון שחטאו — סלקו מהם את השכינה. מהי שכינה? שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, וכל מה שאנו רואים ושומעים ומרגישים זה אלקות, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגיבי אין סוף ברוך הוא, והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, ומה שאנו חושבים שזה טבע, מקרה ומזל, הכל זהו דמיון אחד גדול. חכמינו הקדושים אומרים (חלין ז): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה; אדם אינו מקבל מכה קטנה באצבעו הקטנה אם לא קבעו כף מלמעלה; כי הכל בהשגחה, אבל למה אדם אינו מרגיש את זאת? כי סלק את השכינה ממנו, גרש את האמונה ממנו; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן סב): ובאמת, אם הנה אדם מאמין שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, עמו ואצלו, ושוקד על שפתיו, תמיד הנה מדבר אליו ותברך. ולכן לא כל אחד זוכה תמיד לדבר אל השם ותברך, ועל-כן התפלה היא כמו מקוה — פעם פתוחה

ופעם סגורה. לא-כן תשובה, כשאדם שב בתשובה, ומקבל על עצמו, וגומר אמר בדתו — "זהו זה! אינני שב לאולתי יותר", אין לך דבר העומד בפני התשובה, וכל אחד ואחד מאתנו יכול לשוב בתשובה שלמה. ואומרים חכמינו הקדושים (יומא פו:): גדולה תשובה, שבשביל יחיד שעשה תשובה, מוחלים לכל העולם פלו. יושב לו אדם בחדר, ומקבל על עצמו — "הנה אעזב את השטיות וההבליים שעשיתי, אני חוזר אל הקדוש-ברוך-הוא, מהיום והלאה אני משתנה לגמרי". אזי לא רק שמזכה את עצמו, אלא את כל העולם פלו, את כל עם ישראל מזכה שישובו בתשובה. כשיהודי יושב בפנתו, ומקבל על עצמו קבלה חזקה לחזל מהבליי אחת ולתמיד, גורם שיפנסו הרהורי תשובה בכלל נשמות ישראל. וזו מעלת התשובה, והשער פתוח לכל יהודי. כל אחד ואחד נכנסים בו הרהורי תשובה, אף אינו מנצלם. כי באמת הקדוש-ברוך-הוא הוא אוהב את כל בר ישראל, כי פלנו בנים לבורא יתברך, וכמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להויה אלקיכם", ואומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא רבתי מד): גדול כחה של תשובה, שפינן שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד היא עולה

לא עד עשרה מילין ולא עד עשרים ולא עד מאה, אלא מהלך חמש-מאות שנים, ולא עד רקיע ראשון ושני, אלא שעומדת לפני פסא הכבוד. יהודי רק מהרהר בתשובה, זוכה למעלה נשגבה מאד. ומה זה הרהור תשובה? מחשבה שחושב — "אולי אעזב את שטיותי, תאוות לבי, אולי אלך לבית-הפנסת להתפלל, לבית-המדרש ללמד, להתעטף בציצית, להתעטר בתפלין", מחשבה זו כבד מעלה אותו עד פסא הכבוד. ולכן תשובה זה דבר גדול מאד, עד שאומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב פהנא כה): "שובה ישראל" — אפלו כפרת בעקר, אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק, והקדוש-ברוך-הוא אומר לו: עשה תשובה ביני לבינך, ואני מקבלך. אין עברה חמורה יותר מחרוף וגדוף, עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא מקבל את השבים אליו. ולכן אלו הימים הקדושים, "קדשת שובבי"ם", ארבעים יום אלו, שקורין בהם את הפרשיות הללו, מסגלים מאד לחזרה בתשובה שלמה, ולתקן כל מה שפגמנו כל השנה.

ב.

העקר לתקן את הדבור בזמנים אלו

בני היקרים! עקר התקון הראשון: פגם הדבור. כל הצרות שאנו סובלים בין בגשמי ובין ברוחני, הכל בא רק מחמת הדבור. וכמאמר החכם: כל זמן שהדבור אצלך — אתה שולט עליו, כיון שהוצאת את הדבור — הדבור שולט עליך; כל מה שאדם סובל בחייו, זה רק מחמת שמדבר כל העולה על רוחו, ומכל שכן כשאדם מדבר לשון הרע, אשר אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו:), שזה גרוע יותר מעבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, ויכולים להרג אדם עם לשון-הרע, כי בתחלה אדם מדבר רע על הזולת, ואחר-כך הולך ומרע לו, ומה גורם בזה? שהורס אותו לגמרי. אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): קשה לשון הרע כנגד רמחים ותרבות שהם ממיתים, הלשון היא כחץ דוקר, שנכנס בלבו של אדם. הנה כל הצרות שאנו סובלים כיום, אין הם אלא מחמת הרע שאחד מדבר על זולתו, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו:): כל המספר לשון הרע, אין אני והוא יכולים לדור בעולם; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-

מוהר"ן, חלק א', סימן נד): כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, נִכְנָס בּוֹ כַח הַדְּמִיוֹן, וְהַמְדָּמָה הוֹרֵס אֶת חַיְיוֹ לְגַמְרֵי. כִּי מִי שְׁחִי בְּדַמְיוֹנוֹת — חַיְיוֹ אֵינָם חַיִּים. וּמֵהֵיכֵן בָּאִים הַדְּמִיוֹנוֹת? כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, בַּר מִיָּנָן, בַּפֶּגַם הַבְּרִית, בְּדַבּוּרִים רָעִים, בְּמַחְשְׁבוֹת זְרוֹת, בְּהַסְתַּכְּלוּת רָעוֹת, וְעוֹשֶׂה עֲוֹנוֹת בַּפֶּעַל, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הוּא בּוֹרֵא קְלָפוֹת וּמִשְׁחִיתִים, אֲשֶׁר הֵם מַעֲנִים אוֹתוֹ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ירושלמי שְׁבַת עה:): "וְהִסִּיר מִמֶּךָ כָּל חַלִּי" — זֶה הַרְעִיזוֹן, הַרְעִיזוֹת הַזָּרִים, הַדְּמִיוֹנוֹת הַשּׁוֹנִים, הֵם הַמַּחְלוֹת הַגְּדוּלוֹת בְּיוֹתֵר. כְּשֶׁאָדָם מְסֻתָּבֵב בְּמַחְשְׁבוֹת כְּאֵלוֹ הֵהוּא רוֹצֵה לְהַרְעֵ לּוֹ, לְהַצִּיק לּוֹ, אֵין לָּהּ מַחְלָה גְּדוּלָּה מִזֶּה, שֶׁהָרִי אֵין אָדָם יְכוֹל לְנַגֵּעַ בָּהּ בְּלִי רְשׁוּתוֹ? יִתְבָּרַךְ, וַיְכַמְּאֶרְם וַיִּל (יומא לח): אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּמָה שְׁמוּכָן לְחַבְרוֹ וְאֵין מְלָכוֹת נוֹגְעַת בְּמְלָכוֹת חֻבְרָתָהּ אֶפְלוֹ כְּמֵלֵא נִימָא; אָדָם פּוֹתַח חֲנוּת, וְהֵנָּה מִמּוּלוֹ נִפְתַּחַת חֲנוּת כְּדָגְמָתוֹ, מִתְחַרָּה כְּנִגְדוֹ, וְאָדָם נִשְׁבֵּר כְּחָרֵס הַנִּשְׁבֵּר, אֶף אֵינוֹ שֵׁם עַל לֵב, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהִיג אֶת הָעוֹלָם, וְלִכֵּן אֵל לוֹ לְכַעַס וְלַהֲתַגְּזוֹ וְלַדְּבַר רַע עַל זַוְלָתוֹ, כִּי הַפֶּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יט): בְּרִית הַלְשׁוֹן וּבְרִית הַמַּעֲוֵר תְּלוּיוֹת זֹו בְּזוֹ;

כְּשֶׁאָדָם פּוֹגֵם בְּדַבּוּרוֹ, גּוֹרֵם רְעוּת, עַד שְׂפוּגֵם בַּפָּנִים הַבְּרִית. וְלִכֵּן יָמִים אֵלוֹ שֶׁל "קִדְשַׁת שׁוּבְבֵי"ם", יְכוּלִים לְתַקֵּן בָּהֶם כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בְּדַבּוּרֵינוּ; הֵן שֶׁדַּבְּרָנוּ רַע, הֵן שֶׁנִּבְּלָנוּ פִּינוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, וּכְמֵאמָרם ז"ל (ויקרא ובה, פְּרָשָׁה כד) עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים כג, טו): "וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דְּבָר", עֲרוֹת דְּבוּר — זֶה נְבוּל פֶּה; אֲשֶׁר גּוֹרֵם לְכָל הַצְּרוּת שֶׁבְּעוֹלָם. אָנוּ שׁוֹמְעִים בְּכָל יוֹם צְרוּת וְהַרְיגוּת, שְׂפִיכוּת דָּמִים וְכו', וְאֵינָנו יוֹדְעִים מַה זֶה וְעַל מַה זֶה, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שִׁבְתָּ לַג): בְּעוֹן נְבוּל פֶּה צְרוּת נִתְחַדְּשׁוּת, וּבַחֲוָרֵי יִשְׂרָאֵל מֵתִים, וִיתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת צוֹעְקִים וְאֵינָם נִעֲנִים; לְמָה לָנוּ לְהִגִּיעַ לְכָל זֶה? ! לְמָה לָנוּ לְהַפְקִיר דַּבּוּרֵינוּ? ! הִבָּה נִתְקַן אֶת פִּגְם הַדְּבוּר, וּנִקְבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים טוֹבִים. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שֵׁם): הַמְּנַבֵּל פִּיו, אֶפְלוּ חוֹתָמִים עָלָיו גִּזַּר דִּין שֶׁל שְׂבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה — הוֹפְכִין עָלָיו לְרָעָה. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סִפְר־הַמִּדּוֹת, אוֹת נְבוּל פֶּה, סִימָן א'): מִי שֶׁמְדַבֵּר נְבוּל פֶּה, בְּיָדוּעַ שֶׁלְבוּ חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת אֶן; אֵין אִישׁ שֵׁם עַל לֵב, שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ מְגַלֶּה אֶת מַעֲשָׂיו הַרְעִים, בְּעֵת שֶׁמְנַבֵּל פִּיו. וְלִכֵּן יָמִים אֵלוֹ "מֵי שׁוּבְבֵי"ם", עָלֵינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ קִדְשַׁת הַדְּבוּר, לֹא לְדַבֵּר רַע, חֵס וְשְׁלוֹם, אֶלֶּא

להרבות רק בדבורים טובים, לחזק ולעודד את
 נשמות ישראל. לצערנו הרב, יש פלגך הרבה
 יתומים ואלמנות, אנשים שבורים ורצוצים,
 המתחפים שיבוא אדם ויחזקם וידבר על לבם. אומר
 רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קו) על הפסוק
 (תהלים מא, א): "אשרי משכיל אל דל"; אשרי אדם
 שמכניס שכל בדל, ומהו דל? אין עני אלא בדיעת
 (גדרים מא); עקר העניות היא בדיעת, ואיזו דעת?
 "אתה הראת לדעת פי הנז"ה אלקים אין עוד
 מלבדו" (דברים ד, לה), אדם צריך להחזיר בעצמו,
 שאין בלעדיו יתברך כלל. ואם יש לאדם דעת זו,
 אומרים על כך חכמינו הקדושים (גדרים מא): 'דעת
 קנית — מה חסרת? ! אם יש לך הדעת של
 הקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך מנהיג את עולמו,
 ואף אחד בעולם אינו יכול לעשות לך דבר בלעדיו
 יתברך שמו, אזי לא חסר לך שום דבר. ולהפך
 'דעת חסרת — מה קנית? ! אם אין לך הדעת הזו
 שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים,
 בצדק ובמשפט, מה קנית? ! אין לך כלום. ולכן
 עקר תקון הדבור — במקום מה שדברת עד עכשו
 לשון הרע, רכילות וליצנות, ונבלת פיך, בימי
 שובבי"ם אלו ראה לתקן ולדבר דבורי אמונה

והשגחה פרטית, לחזק ולעודד את נשמות ישראל, אשר זו מצוה גדולה ביותר, ואין למעלה הימנה.

ג.

לעשות כל מיני השתדלויות לשלם את החובות, ולהשיב את הגנבה שגנב וגזל

בני הקרים! עקר התקון בימים אלו — לתקן את פגם הגזל; וכן עלינו לעשות כל מיני השתדלויות בעולם לשלם את החובות שאנו חייבים. הלא אנשים לוו כספים מזולתם, ואם אינם פורעים חובם, אזי נכללים בכלל (תהלים לו, כא): "לוה רשע ולא ישלם", ואף אם אין לך להשיב חובך, לכל הפחות תבוא ותתנצל לפני המלוה, ותתן לו מעט מעט, ותבקש ממנו שיאריך לך את זמן הפרעון, ואם אינך עושה כן, הרי זו רשעות גדולה, וכא מפגם הברית, פגם המזח; כי כשאדם חוטא בפגם הברית, נעשה איש רע ובליעל, כמו שכתוב (בראשית לח, ז): "ויהי ער רע בעיני ה'", שואל רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן רמט): למה כתוב: 'רע' בעיני ה', ולא 'רשע' בעיני ה'? אלא מי שחוטא בחטא הזה, רחמנא לצלן, הוא איש רע ובליעל, כנראה בחוש.

ועל־כֵּן אם אָדָם הֵלֵךְ לֶךְ כְּסָף, לֶךְ וּתְשַׁלֵּם לוֹ, וְאִם
 אֵין לֶךְ, וְתֹאמַר לוֹ, שְׁכַרְגַּע מִצָּרָף דְחֹרֶק,
 וּתְשַׁלְּמוּ מֵעֵט מֵעֵט. וְלֹא כְּפִי שְׁאֲנוּ רוֹאִים אַנְשִׁים
 רְעִי לֵב, שְׁגוּזִלִים מְזוּלְתָם וְאֵין אַכְפַּת לָהֶם, וְכֹל מִי
 שְׁגוּנָב וְגוּזֵל יוֹתֵר — שְׁמוֹ מִתְפָּרֵס וְכוּ'. עַל־כֵּן
 דִּיקָא בְיָמִים אֱלוֹי יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת פְּגַם הַגְּזוּל.
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (מִפּוֹת כג:): גְּזוּל וְעֲרִיזוֹת,
 גִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִחֲמַדְתָּן וּמִתְאַוְוָה לָהֶם; אֵין דְּבָר
 שְׁאָדָם חָפֵץ בּוֹ כְּמוֹ עֲרִיזוֹת — נְאוּף, וְגוּזֵל.
 וְלִדְאֲבוּנָנוּ, כְּלָנוּ נְגוּעִים בְּנִגְעַת הַצָּרְעַת הַזֶּה שֶׁל גְּזוּל
 וּגְנֻבָה, שְׁאֵין מִקְפִּידִים עַל כְּסָפֵי הַזּוֹלָת. וְאוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵין רַש"י בְּרֵאשִׁית ו, יג): לֹא נִחַתָּם
 גְּזוּר דִּינָם שֶׁל דוֹר הַמַּבּוּל אֶלָּא עַל הַגְּזוּל. דוֹר הַמַּבּוּל
 הָיָה מְשֻׁחָתִים, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בְּרֵאשִׁית ו, יב): "כִּי
 הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׁר דָּרְכּוֹ עַל הָאָרֶץ", עָשׂוּ כָּל מִינֵי
 עוֹזוֹת שְׁבַעוּלָם; אָבָל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הִמְתִּין
 בְּסִבְלָנוֹת פֶּן וְאוּלֵי יִשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה, בִּינֵן שֶׁהִתְחִילוּ
 לְגוּל זֶה מִזֶּה, אֶת זֹאת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לֹא יְכוּל
 לְמַחֵל, וְנִחַתָּם דִּינָם עַל הַגְּזוּל. וְלִכֵּן דִּיקָא בְיָמֵי
 שׁוֹכְבֵי־ם אֱלוֹי, עָלֵינוּ לְתַקֵּן בְּמָה שְׁפָגְמָנוּ בְּגוּל,
 גְּנֻבוֹת וְעֵשֶׂק שְׂיֵשׁ בְּיַדֵּינוּ, וְעָלֵינוּ לְמַסֵּר גִּפְשָׁנוּ
 לְשִׁלֵּם אֶת הַכֹּל, וְזֶה הַתְּקוּן שְׁלָנוּ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ

הקדושים (שמות רבה, פ' פ"ה, כ"ב, סימן ג'): כל מי שידיו מלכלכות בגזל, הוא קורא להקדוש-ברוך-הוא, ואינו עונה אותו, למה? שתפלתו בעברה; כי ידיו בגזל מלאו. אדם מתאונן: "הנה אני מספר לפניו יתברך כל לבי, ומבקש כל צרכי, ושופך נפשי וכל צרותי, ולמה אינני נענה?" אומרים לו חכמינו הקדושים, אפה יודע מדוע? פי ידיך בגזל מלכלכות. ולכן דיקא בימים אלו של "קדשת שוכבי"ם" נראה לתקן את פגם הגזל והגנבה. ומי שיודע שגנב וגזל כספי הזולת, יראה לשלמם תכף-ומיד, ואז ימחל לו הקדוש-ברוך-הוא. ועל אחת כמה וכמה כשיודע אדם, שחברו עשה עמו חסד, והלנה לו ממון, עליו לילה ולפרע חובו, ולכל הפחות יפיוסו ויאמר לו, שפרגע אין לו לשלם הכל, אבל אט אט ישיב החוב, וישלים עם הזולת, ולא יצא לריב עמו, אשר אין עוד דבר חשוב בשמים כמו שיהודים חיים ביחד באחווה וברעות. ולכן הגיע הזמן שנתקן כל מה שפגמנו בבין אדם לחברו, ואומרים חכמינו הקדושים (סוטה ט): הנותן עיניו במה שאינו שלו, מה שמבקש — אין נותנים לו, ומה שיש לו — נוטלים ממנו. ולכן הבה נשוב בתשובה בימים אלו, ואם יש בידינו כספי גזלה, או

עשינו עול לזולת, הבה ונשלם ונפייס את חברנו, ויבזכות זה יקבל הקדוש-ברוך-הוא תפלתנו ויתשובתנו, ונזכה לכל טוב.

ד.

לברח ממחלקת כמו שבורחים מאש

בני היקרים! אין עוד דבר שיכול לתקן את אשר אדם פגם בבְּרִית כמו מִדַּת הַשְּׁלוֹם. וְלִכֵּן נִקְרָא "בְּרִית שְׁלוֹם", כִּי שְׁלוֹם הוּא שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמֵאמְרָם ו"ל (שְׁבַת י'): שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלוֹם, וְלִכֵּן צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם עִם נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִבְרֹחַ מִמְּחֻלַּקַת, אֲשֶׁר הִיא מְגַנָּה בְּמֵאד מְאֹד לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְכֵּן מֵאמְרָם ו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה כו): קָשָׁה הִיא הַמְּחֻלַּקַת כְּדוֹר הַמְּבוּל. מָה הָיָה בְּדוֹר הַמְּבוּל? חָטְאוּ בַּפֶּגֶם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכָו עַל הָאָרֶץ", וְהַמְּחֻלַּקַת קָשָׁה מְאֹד, וְלִכֵּן מְגַנָּה הִיא מְאֹד. וְכֵן אוֹמְרִים (בַּמִּדְבָּר רַבָּה, פְּרָשָׁה יא): גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם וְשִׁנּוּאָה הַמְּחֻלַּקַת; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבֵּל אֶת הַקְּטָטוֹת בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן עָקַר הַתְּקוּן בִּימֵי

שובבי"ם, שבהם קוראים את פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת, וְאָרָא, בֵּא בְּשֵׁלַח, יִתְרוֹ, מִשְׁפָּטִים; שְׁבָהּ מִסְפָּר שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יָרְדוּ לְמִצְרַיִם, וְהִשְׁתַּעַבְדוּ תַּחַת יַד פְּרָעָה, אֲשֶׁר אָמַר הָאֱרֹמִי ו'ל, שֶׁהֵן שְׁתֵּי תַבּוֹת: פְּה־רַע', שֶׁהִיָּה מֶלֶךְ מִצְרַיִם — מִצְרַיִם, הֵינּוּ שֶׁהַמַּחֲזִין הָיָה בְּקַטְנוֹת וּבְצַמְצוּם, כִּי הַמַּחֲלָקֶת וְהַמְרִיבוֹת מְצַמְצָמִים אֶת הַמַּח וְנוֹטְלִים אֶת הַדַּעַת, וְכִמוֹ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲקָצִין. פָּרָק ג'): אֵין לָךְ כְּלֵי מַחְזִיק בְּרַכָּה אֲלָא הַשְּׁלוֹם; וְלִכֵּן עָלֵינוּ לַעֲסֹק רַק בְּשְׁלוֹם, וּמִי שְׁרוּצָה לַעֲסֹק בְּתַקּוּן הַבְּרִית, תַּקּוּן הַמַּח, עָלָיו לְהַרְבוֹת בְּשְׁלוֹם הַבְּרִיּוֹת, לְשָׁמֹר פִּיּוֹ לֹא לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, אֲשֶׁר רַבּוּי הַדְּבֹר מְבִיא לְכָל מִינֵי מַחֲלָקֶת וְרִיבוֹת. הִנֵּה אָנוּ רוֹאִים אֲנָשִׁים מְתִים, וְאֵין יוֹדְעִים מַה זֶה וְעַל מַה זֶה, אֵין זֹאת אֲלָא מַחֲמַת הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהָיָה מְעַרְבִים בָּהּ; וְכִמְאָמְרָם ו'ל (בַּמְדָּבָר רַבָּה, פְּרָשָׁה יח): כַּמָּה קָשָׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת, שְׁבִית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֵינָן קוֹנְסִין אֲלָא מִבֶּן עֶשְׂרִים, וּבֵית־דִּין שֶׁל מַטָּה אֵין קוֹנְסִין אֲלָא מִבֶּן שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה, וּבְמַחֲלָקָתוֹ שֶׁל קִרַח תִּינּוּקוֹת בְּנֵי יוֹמָן נִשְׂרָפוּ וְנִבְלְעוּ; אָנוּ עֲדִים, שֶׁתִּינּוּקוֹת נַחֲלִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְאֵין יוֹדְעִים עַל מַה וְלָמָּה, אִף אֵין זֹאת אֲלָא בְּעוֹן אַבוֹתֵיהֶם שֶׁמְרַבִּים בְּמַחֲלָקֶת

קדשת שוכבי"ם

קיא

ובקטטות, ומפלגים עם שכנים וידידים, קרובים ורחוקים, ובזה גורמים מיתת הילדים, רחמנא לישזבן. ולכן בימים אלו של "קדשת שוכבי"ם", עלינו להרבות בשלום בין איש לרעהו, ולברת ממחלקת, ובזה נתקן את כל אשר פגמנו. חכמינו הקדושים אומרים (ספרי ראה צו): "לא תתגודדו" — לא תעשו אגדות אגדות; הגיע הזמן שנתחיל מפלוגים, נפסיק לעשות חמולות חמולות, גזענות ארורה, עדות עדות, הגיעה העת שנתחיל לאהב כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, אשר זהו תקון הברית, זה "קדשת שוכבי"ם", לעקר את הקנאה, השנאה, התחרות והכבוד. ומי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אין לו מחשבות של הבל כאלו, אלא רוצה רק את השלום. ולכן הבה נתקן כל אשר קלקלנו כל השנה בשנאת חנם; שמו שמים! רואים בנני-אדם שונאים את הזולת על לא דבר, הבה נתחיל לאהב זה את זה, עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים (יבמות סה:): מתר לו לאדם לשנות בדבר השלום; וגדול השלום, שאף הקדוש-ברוך-הוא שנה בעבורו. וכן אומרים (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן ט'): גדול השלום, שקל הברכות כלולות בו; וזה עקר תקוננו — לחיות באהבה ובאחווה, בשלום וברעות, ואם

בְּאֵמֶת נִקְבַּל עַל עֲצֻמְנוּ מִדַּת הַשְּׁלוֹם, נִמְשִׁיף עַל עֲצֻמְנוּ אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, וּכְמֵאֲמָרָם ו"ל (דְּבָרִים רַבָּה, פְּרָשָׁה ה', סִימָן יב): גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם, שְׂאִין הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מִבֶּשֶׁר אֶת יִשְׂרָאֵל שִׁיְהִיו נִגְאָלִים אֲלֵא בְשָׁלוֹם. וּמֵאִיזוֹ גְּאֻלָּה אָנוּ מְדַבְּרִים? גְּאֵלֶת הַנֶּפֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים סט, יט): "קִרְבָּה אֶל נִפְשֵׁי גְאֻלָּה", כְּשֶׁאָדָם חָטָא, הוּא בְּגִלוּת גְּדוֹלָה מְאֹד, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד, וְאֵינוֹ מוֹצֵא מְקוֹמוֹ. עַד שְׂרוּאִים בְּגִי-אָדָם שֶׁנִּהְרָסִים לְגַמְרִי, מִפְּנֵי שְׂאִינָם מוֹצֵאִים אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בְּמְקוֹמָם. אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהָר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן נו): כְּשֵׁיִשׁ לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי לֵב, אֵין שִׁיף אֲצֵלוֹ מְקוֹם; כִּי מוֹצֵא אוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּכָל מְקוֹם, כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ; וְלָכֵן עֲלֵינוּ לְמַסֵּר נַפְשֵׁנוּ עַל אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַפְּכָת, לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֻסֵּד וּבְרַחֲמִים, בְּצִדֵּק וּבְמִשְׁפָּט, וְשׁוּם דְּבָר לֹא יוּכַל לְנַתְּקֵנוּ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְכֵן נִצּוֹלִים מִפְּגַם הַבְּרִית. וְלָכֵן דִּיקָא בְּיָמִים קְדוּשִׁים אֵלוֹ "קְדֻשַׁת שׁוֹבְבֵי"ם", שֶׁקוֹרְאִים בָּהֶם הַפְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, ב'א, ב'שֵׁלַח, יִתְרוֹ, מ'שְׁפָטִים; שֶׁבָּהֶן מְסַפֵּר שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמִצְרַיִם בְּמִרְיָבוֹת קָשׁוֹת, וְהַמִּצְרַיִם טָמְאוּ אוֹתָם בְּכָל מִינֵי טָמְאוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה רַבְּנוּ, הַצַּדִּיק

האמת, והחדיר בנו אלקותו יתברך, "אתה הראת לדעת כי הוי"ה אלקים, אין עוד מלבדו" (דברים ה, לה), ועל-ידי זה זכינו לפסח, אשר אומר האר"י ז"ל, שאלו שתי תבות: פה-סח, שהתחלנו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, במקום לריב זה עם זה, החילוננו לדבר דבורי אמונה והתחזקות. ודיקא על-ידי זה זכינו לצאת ממצרים, והקדוש-ברוך-הוא עשה לנו נסים ונפלאות על הים, שקרע לנו אותו, ועברנו בתוכו בחרבה, והמצרים טבעו ואבדו, עד שזכינו להגיע להר סיני ולקבל את התורה, שהיא עקר התקון של הממלכת, כי על-ידי למוד התורה, אדם רואה מעלת וחסיונות כל בר ישראל. ולכן הגיע הזמן שנשוב בתשובה שלמה, ונקבל על עצמנו "קדשת שובבי"ם", לתקן את החטאים והעוונות שחטאנו בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, וחסמנא לצלן, שאלו העוונות החמורים ביותר. ובפרט בדור השפל הזה, שבאו ערב-רב, ונתערכו בין גשמות ישראל, והביאו גויים וגויות לבוללם בין עם ישראל, כדי להכשילם בפגם הברית, אשר זהו העון החמור ביותר, כשגוי בא על יהודיה ולהפך, והקדוש-ברוך-הוא מביא על כך מיתות משונות ואכזריות, וכיין שנתנה רשות למשחית אינו מבחין

בין צדיקים לרשעים, פי בזה שהערב-רב החדירו מבחוץ גויים וגויות בין נשמות ישראל, שכל זה טמאת הברית, לכן נתנה רשות למלאך המשחית להשחית, וזה כלל המחלקת והמריבות שיש היום בין נשמות ישראל, ומזה באים פגועים ורציחות, שנרצחים נשמות קדושות, אנשים חפים מפשע. ולכן עלינו למסר נפשנו דיקא בימים טרופים אלו, לראות שיהיה שלום ואהבה ואחדות בעם ישראל, ואם נהיה חזקים בזה, נזכה לתקן כל אשר חטאנו בפגם הברית, ונזכה כבר לגאולה השלמה, שבוא יבוא מלך המשיח, שיהיה משבט יהודה, והוא יתקן את החטא המגנה הזה של פגם הברית, ויגלה לנו את הקדוש-ברוך-הוא, "והיתה להנניח המלוכה", שכלם יקבלו על עצמם על מלכותו יתברך, ונזכה כלנו לקבל פני שכינה במהרה בימינו, אמן ואמן!

תם ונטלם, שבח לאל בורא עולם:

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

אברהם שבתי בן לידאי רות נ"י
וזוגתו
אסתר רחל בת יהודית דינא פריידא תחיל'
וילדיהם
רות, יצחק, מאיר מיכאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברך מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמון
כן יהי רצון.

